

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден – Двадесет и трета част

Jeff Pippenger

2026-01-04

Число Двадесет и Три

В статия двадесет и втора написах: „След това, в единадесета глава, родословието на избрания народ е представено чрез десет имена — от Сим до Аврам. Единадесета глава е разказът за Вавилонската кула, но също и родословието на избрания народ, представен чрез Авраам. Единадесета глава въвежда един избран народ, който трябваше да встъпи в троен завет с Бога. Третата и последна стъпка беше жертвоприношението на Исаак в двадесет и втора глава. Глава „единадесет“ е алфа-началото, а глава „двадесет и две“ е омега-завършекът. Вярата, необходима, за да се чуе Божият глас в значението на имената, не се различава от вярата, необходима, за да се чуе Неговият глас в числата на Неговото Слово.“

Единадесета глава представя завета на Каин и завета на Авел. През годините многократно сме показвали, че пророческите характеристики на Вавилонската кула представляват фалшив завет. След потопа настъпи промяна на домостроителствата: преди потопа се е поклонявало при портата на Едем, а след потопа поклонението трябваше да бъде при олтар. Олтарът имаше определени библейски изисквания. Той трябваше да бъде издигнат от естествен камък, без човешко дялане или изсичане на камъка. Трябваше да бъде камък върху камък, без хоросан.

Целта на кулата беше да създаде име на съратниците на Нимрод, което представлява характер. В кулата виждаме човека, който се опитва да спаси сам себе си и да издигне себе си като боговете на небето. Кулата е символ на църква, която мисли, че може да спаси себе си, и мисли, че трябва да бъде издигната, както правят десетте царе в Псалом 83, когато издигат папската глава в злата конфедерация на библейското пророчество, която се осъществява при неделния закон.

Песен или псалом на Асаф. Не мълчи, Боже; не премълчавай и не оставай безмълвен, Боже. Защото, ето, Твоите врагове се вълнуват, и онези, които Те мразят, дигнаха глава. Псалми 83:1, 2.

Светът току-що бе унищожен от потопа на Ной, а причината Бог да определи приключването на благодатното време за предпотопния свят беше, че мислите на човека бяха станали непрестанно зли. Библията говори за единството по различни начини, един от които е да се вижда „око в око“. Могат ли двама да вървят заедно, ако не са съгласни?

А ви умолявам, братя, в името на нашия Господ Исус Христос, всички да говорите едно и също и да няма разцепления между вас, но да бъдете съвършено съединени в една мисъл и в едно мнение. 1 Коринтяни 1:10.

Когато Бог смеси езика при съда над царството на Нимрод, това показва, че преди смесването всички те бяха в единство и следователно всички бяха с един и същ характер; а този характер беше религия, основана върху човешки дела — за разлика от онези в същата глава, които са представени от Авраам. Сим беше ярна душа по времето на Нимрод. Историците посочват Сим като онзи, който уби Нимрод, могъщия бунтовник пред Господа. Тази истина остава в сила и без мненията на историците, защото Сим е заветен човек, който води кръвната си линия до Ной, заветен човек, който води кръвната си линия обратно до Сит, друг заветен човек, който влезе в заветната история, за да замести брат си Авел, който беше друг заветен човек и пряк потомък на Адам.

Единадесета глава на Битие е великата борба между Христос и Сатана в контекста на завет на живот и завет на смърт. Нимрод представлява великия ловец пред Господа, защото представлява църква, която има много привърженици. Аврам, чрез Сим, представлява църква, която има само малцина привърженици. Сим беше човекът на завета, когато Нимрод строеше своята кула, но двата завета в единадесета глава са представени не от Сим и Нимрод, а от Нимрод и Авраам. Павел ясно посочва това пророческо правило.

Защото този Мелхиседек, цар на Салим, свещеник на Всевишния Бог, който посрещна Авраам, когато се връщаше от поражението на царете, и го благослови; на когото и Авраам даде десетина от всичко; който, първо, по тълкувание е цар на правда, а след това и цар на Салим, тоест цар на мир; без баща, без майка, без родословие, без да има нито начало на дните, нито край на живота; но уподобен на Божия Син, пребъдва свещеник завинаги. И тъй, помислете колко велик е бил този човек, на когото дори патриархът Авраам даде десетина от плячката.

А наистина онези от синовете на Леви, които приемат свещеническото служение, имат заповед според закона да вземат десятък от народа, тоест от своите братя, макар че и те са произлезли от чреслата на Авраам:

Но онзи, чийто произход не се числи от тях, прие десятъци от Авраам и благослови онзи, който имаше обещанията. А без всякакво противоречие по-малкият се благославя от по-големия. И тук десятъци приемат човеци, които умират; а там ги приема Онзи, за Когото се свидетелства, че живее. И, така да се каже, сам Левий, който приема десятъци, даде десятък чрез Авраам. Защото той още беше в чреслата на баща си, когато Мелхиседек го посрещна. Евреи 7:1–10.

Има голямо количество настояща истина в темата за Мелхиседек, но аз просто посочвам, че Павел учи пряко, че пророческите характеристики на заветните хора — и под това имам предвид мъже и жени в боговдъхновеното свидетелство, чието библейско свидетелство обозначава ориентир в пророческата линия на Божия завет с човечеството — Павел учи, че Мелхиседек, който е живял преди левитското свещенство да бъде установено при Синай, и

следователно повече от четиристотин години преди да има левитско свещенство, е приел десятък от Левий. За да бъдеш в левитското свещенство, трябваше да бъдеш левит, който може да докаже кръвния си произход от Левий. Мелхиседек не би могъл да покаже, че произходът му е от линията на Левий, защото Левий още не беше роден.

Линията на пророчеството, която представя Божия завет с Адам и Ева, всъщност включва два завета. Първият беше завет на живот с просто изпитание. След грехопадението и проваленото изпитание, следващият завет включваше кръвта на агне, за да се осигури облекло. След това дойде Божият завет с човечеството, представен от дъгата, Ной и поклонението при олтара. После дойде единадесета глава на Битие, където започна Божият завет с един избран народ, който щеше да бъде наречен евреи. Във всяка една от тези истории библейските персонажи са мъже или жени на завета.

В единадесета глава на Битие е изложено началото на завета на живота с един избран народ; и то е изложено именно там, където Нимрод установява завета на смъртта, представен чрез тухлите и хоросана, които бяха фалшификатът на недяланите камъни и отсъствието на хоросан, представени от олтара. Сестра Уайт ни уведомява, че олтарът представлява Христос; следователно религията на Нимрод, която е фалшива религия, представлява фалшив Христос.

И рекоха един на друг: Хайде да си направим тухли и да ги изпечем добре. И имаха тухла вместо камък, а смола имаха вместо хоросан. Битие 11:3.

Ако пък Ми направиш каменен олтар, да не го съградиш от дялани камъни; защото, ако вдигнеш сечивото си върху него, осквернил си го. Изход 20:25.

„Намираме се в опасност да смесваме святото и обикновеното. Светият огън от Бога трябва да бъде употребяван в нашите усилия. Истинският олтар е Христос; истинският огън е Светият Дух. Това е нашето вдъхновение. Само когато Светият Дух води и направлява човека, той е сигурен съветник. Ако се отклоним от Бога и от Неговите избрани, за да допитваме до чужди олтари, ще ни бъде отговорено според делата ни.“
Selected Messages, book 3, 300.

Наред с други истини, един от уроците, който пророчески се извежда от единадесета глава на Битие, е, че тя представлява началото на една пророческа линия. Ноевият потоп бележи едно пророческо разделяне. Когато Ной излезе от ковчега, трябваше да има нов начин на поклонение, а начинът на поклонение винаги поражда две категории поклонници, както е изложено в историята на Каин и Авел. Единадесета глава на Битие представлява един нов свят, с начална история, която става основополагащият разказ за заключителната история, когато Божият заветен народ на последните дни призовава работниците от единадесетия час да излязат от Вавилон по време на кризата на неделния закон. Нимрод е човекът на греха по време на кризата на неделния закон, а Сим, който е Авраам, е Божият човек в същата тази криза. Разпръсването и смесването на езиците в единадесета глава на Битие започнаха скоро след като Ной излезе от ковчега. Темата на единадесета глава са двата завета, а разказът достига своя завършек, когато третата стъпка на Авраамовия завет е изложена в двадесет и

втора глава.

Единадесета глава е алфа-историята на линията на Авраам, която достига омега-историята си в двадесет и втора глава. Началният разказ за Вавилонската кула на Нимрод и заключителният разказ за принасянето на Исаак и двата представят последния съд над човечеството. Линията започва с кулата на Нимрод и се простира до принасянето на Исаак, и завършва с две противоположни приношения. Приношението на Нимрод получава Божия изпълнителен съд, а съдът на Авраам получава Божието благословение. Нимрод е алфата на единадесета глава, а Авраам е омегата на двадесет и втора глава. Омегата винаги е по-велика, поне двадесет и два пъти според еврейската азбука, и силата, проявена в смесването на езиците и разпръскването на народите по земята, беше многократно надмината от силата на кръста. Кулата на Нимрод представлява Кулите близнаци от 11 септември, а принасянето на Исаак представлява неделния закон.

Линията на завета с избран народ започва със символа на числото единадесет и завършва със символа на двадесет и две. Тази линия завършва при края на изпитателното време в алфа-историята на Нимрод, а също и в омега-историята на Авраам. Самата история на Нимрод и Авраам е изложена в първата книга на Библията и е поставена в контекста на събирането на останките след съвсем неотдавнашното опустошение от Ноевия потоп. В първата книга на Библията илюстрацията на двата завета предоставя двама свидетели, които представят края на изпитателното време в линията от единадесета до двадесет и втора глава.

Който е неправеден, нека бъде неправеден още; и който е нечист, нека бъде нечист още; и който е праведен, нека бъде праведен още; и който е свят, нека бъде свят още.
Откровение 22:11.

Нимрод е още несправедлив и нечист, а Авраам е още праведен и свят, както е посочено в алфата на Битие 11–22, а също и в омегата на Откровение 22:11. Точно преди да се затвори времето на благодатта, в стих 10 се прави изявление да не се запечатват думите на пророчеството на тази книга. Точно преди да се затвори времето на благодатта, в самия следващ стих, в Откровение трябва да има пророчество, което да бъде разпечатано. Два стиха след единадесети стих Христос дава ключа за разпечатването на това пророчество.

И ми каза: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо. Който е неправеден, нека бъде неправеден още; и който е нечист, нека бъде нечист още; и който е праведен, нека бъде праведен още; и който е свят, нека бъде свят още. И ето, ида скоро; и наградата Ми е с Мене, за да въздам на всекиго според делата му.

Аз съм Алфа и Омега, началото и краят, първият и последният. Откровение 22:10–13.

Двадесет и втора глава е омега-главата на цялата Библия, а ключът за отварянето на запечатаното пророчество в Откровение е принципът, който Христос посочи над всички други в първа глава на Откровение. Първа глава е първата буква от еврейската азбука, а двадесет и втора глава е последната. В стихове девет до единадесет на първа глава Йоан представя себе си и определя Христос като Алфа и Омега.

Аз, Йоан, който съм и ваш брат, и съучастник в скръбта, и в царството, и в търпението на Исус Христос, бях на острова, наречен Патмос, поради Божието слово и поради свидетелството на Исус Христос. В Господния ден бях в Духа и чух зад себе си силен глас като от тръба, който казваше: Аз съм Алфа и Омега, първият и последният; и: Каквото виждаш, напиши в книга и го изпрати до седемте църкви, които са в Азия: до Ефес, и до Смирна, и до Пергам, и до Тиатир, и до Сардис, и до Филадельфия, и до Лаодикия. Откровение 1:9–11.

В единадесетия стих Йоан е на Патмос, но в дванадесетия стих той се обръща и оттам нататък е в небесното светилище. Следователно в стихове 9/11 намираме свидетелството на Йоан, което определя Исус като Алфа и Омега — нещо, което Исус вече отнесе към Себе Си в стих 8:

Аз съм Алфа и Омега, началото и краят, казва Господ, Който е, и Който е бил, и Който иде, Всемогъщият. Откровение 1:8.

В осмия стих Йоан записва онова, което е чул Христос да говори за Себе Си. В стихове девет до единадесет Йоан говори за себе си. Това представлява двама свидетели в първите единадесет стиха, които отъждествяват Христос като Алфа и Омега. Стихове девет до единадесет представляват самостоятелна смислова единица. Макар и свързан с цялата глава, в тези стихове Йоан говори за себе си, докато в стихове четири до осем Йоан говори от името на Божеството към Неговите църкви. Стих четири започва смислова единица, която завършва в стих осем. Това се разпознава по въвеждащите характеристики на Христос, Който беше, и е, и иде, които са посочени в стих четири и след това отново в стих осем.

Йоан до седемте църкви, които са в Азия: благодат вам и мир от Онзи, Който е, и Който е бил, и Който иде; и от седемте Духа, които са пред Неговия престол; и от Исус Христос, Който е верният свидетел, първородният от мъртвите и владетелят на земните царе. На Този, Който ни възлюби и ни уми от греховете ни чрез Своята кръв, и ни направи царе и свещеници на Своя Бог и Отец — на Него да бъде слава и господство до вечни векове. Амин. Ето, иде с облаците; и ще Го види всяко око, и ония, които Го прободоха; и ще зарядят заради Него всички земни племена. Да, амин.

Аз съм Алфа и Омега, началото и краят, казва Господ, Който е, и Който е бил, и Който иде, Всемогъщият. Откровение 1:4–8.

Първите три стиха на първа глава представят откровението на Исус Христос, което бива разпечатано непосредствено преди да се затвори благодатното време, защото стих трети казва: „времето е близо“. „Времето е близо“ е същото изявление като в стих десети на двадесет и втора глава, където се казва: „не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо“. Пророчеството, което бива разпечатано, е Откровението на Исус Христос.

Четвъртият стих започва разпечатването и четвъртият стих започва със свидетелството на Йоан: „Аз, Йоан“, а след това в осмия стих Сам Христос се отъждествява. Човешки свидетел в първия от петте стиха и Божествен свидетел в края. Четвъртият стих посочва Небесния

Отец като Онзи, „Който е, и Който е бил, и Който иде“. Осмият стих посочва Христос като Онзи, „Който е, и Който е бил, и Който иде“.

Ключът към разпечатването на Откровението на Исус Христос е принципът на алфа и омега. Като Първия и Последния Христос съществува и в настоящето, макар да е бил в миналото и да ще бъде в бъдещето. Фактът, че Исус и Отец и двамата са Богът, Който е бил, и е, и предстои да дойде, е още едно представяне на Христос като Алфа и Омега. Той е Алфа и Омега, Първият и Последният, Началото и Краят, и Той е бил в началото и ще бъде в края. „Ключовете“ на царството, които са дадени на църквата в Кесария Филипова, са също и „ключът“, положен върху рамото на Елиаким в Исаия 22:22. Алфата на книгата Откровение е първа глава, а омегата е двадесет и втора глава, така че откриваме цялата еврейска азбука в главите на Откровение. Тринадесета глава представлява бунта на Съединените щати, а след това и на света. Първа глава представя Христос като Алфа и Омега, а двадесет и втора глава утвърждава същата истина, но във връзка с разпечатването, споменато в първа глава. Първа, тринадесета и двадесет и втора глава представляват трите еврейски букви, които заедно образуват думата „истина“.

В двадесет и трета глава на Матей Исус изрича осем горко върху фарисеите и садукееите. В последния стих на двадесет и втора глава взаимодействието на Христос с дребнавите юдеи завършва със загадката за Давид — загадка, която може да бъде разрешена само ако разбирате принципа на алфа и омега.

И когато фарисеите бяха събрани заедно, Исус ги попита, казвайки: Какво мислите за Христос? Чий син е Той?

Казват Му: Давидовият Син.

Той им каза: Как тогава Давид чрез Духа Го нарича Господ, като казва: „Господ рече на моя Господ: Седи отдясно Ми, докле положи Твоите врагове за Твое подножие“? И тъй, ако Давид Го нарича Господ, как е Негов Син?

И никой не можеше да Му отговори ни дума; нито се осмели вече някой от онзи ден нататък да Му задава повече въпроси. Матей 22:41–46.

Заклучението на двадесет и втора глава посочва един ориентир в историята на завета. Йеремиа се обръща и към тази линия на истина:

Словото, което дойде към Йеремиа от Господа, казвайки: Застани при портата на дома Господен и прогласи там това слово, и кажи: Чуйте словото Господне, всички вие от Юда, които влизате през тези порти, за да се покланяте на Господа. Така казва Господ на Силите, Бог Израилев: Поправете пътищата си и делата си, и аз ще ви направя да живеете на това място. Не се уповавайте на лъжливи думи, като казвате: Храмът Господен, храмът Господен, храмът Господен са те.

Защото, ако наистина поправите пътищата си и делата си; ако наистина извършвате правосъдие между човек и ближния му; ако не угнетявате чужденеца, сирачето и вдовицата, и не проливате невинна кръв на това място, нито ходите след други богове за

своя погибел: тогава ще ви направя да живеете на това място, в земята, която дадох на бащите ви, от века и до века. Ето, вие уповавате на лъжливи думи, които не могат да принесат полза. Нима ще крадете, ще убивате, ще прелюбодействате, ще се кълнете лъжливо, ще кадите на Ваала и ще ходите след други богове, които не познавате; и после ще дойдете и ще застанете пред Мене в този дом, който се нарича с Моето име, и ще кажете: Ние сме избавени, за да вършим всички тези мерзости?

Този дом, който се нарича с Моето име, разбойнически вертеп ли е във вашите очи? Ето, Аз, именно Аз, видях това, казва Господ. Но идете сега на Моето място, което беше в Сило, гдето отначало поставих името Си, и вижте какво му сторих поради нечестията на Моя народ Израил.

И сега, понеже извършихте всички тези дела, казва Господ, и Аз ви говорих, ставайки рано и говорейки, но вие не послушахте; и Аз ви виках, но вие не отговорихте; затова ще постъпя с този дом, който се нарича с Моето име, на който вие уповавате, и с мястото, което дадох на вас и на бащите ви, както постъпих със Сило. И ще ви отхвърля от лицето Си, както отхвърлих всичките ви братя, цялото Ефремово потомство. Затова не се моли за този народ, нито издигай вик, нито молитва за тях, нито ходатайствай пред Мен; защото няма да те послушам. Еремия 7:1–16.

На Еремия бе казано да не се моли за древния Израил, защото те бяха достигнали точка, от която няма връщане, както и заяждащите се юдеи в края на двадесет и втора глава. Когато Моисей, (човек на завета) бе изправен пред Божието решение да унищожи избрания заветен народ, Моисей се застъпи с молитва. В седма глава на Еремия се казва да не се моли за същия този заветен народ. Пророческата история на Сило е посочена като доказателството, ред по ред, че Бог отхвърля избран заветен народ, когато грехът му достигне неизкупима точка, както е изразено в един стих.

Ефрем се е привързал към идолите; остави го. Осия 4:17.

В историята на завета моментът, в който Бог прекратява Своего заветно отношение, е определен ориентир. Отхвърлянето на вестта на Иисус Навин и Халев, отбелязващо десетото изпитание, е друг пример. Няколко глави по-късно и на Еремия е казано да не се моли за този народ.

Затова не се моли за този народ и не издигай за тях вик или молитва; защото няма да ги послушам във времето, когато викат към Мен поради бедствието си. Еремия 11:14.

В седма глава изплюването на лаодикийците при неделния закон, както е представено чрез символиката на Шилоах, посочва онова, което Той „ще стори“ в близкото бъдеще.

Затова ще постъпя с този дом, който се нарича с Моето име, на който вие уповавате, и с мястото, което дадох на вас и на бащите ви, както постъпих със Сило. И ще ви отхвърля от лицето Си, както отхвърлих всичките ви братя, цялото Ефремово потомство. Затова не се моли за този народ, нито въздигай вик или молитва за тях, нито ходатайствай пред Мене; защото няма да те послушам. Еремия 7:14–16.

В единадесета глава заповедта да не се молят се отнася до страха, който ще обхване лаодикийците, когато се окажат във времето на скръбта, което следва неделния закон. Страхът, който те изпитват, е поставен в рамките на историята на тяхното отхвърляне на завета.

Чуйте думите на този завет и говорете на юдовите мъже и на жителите на Йерусалим; и кажи им,

Тъй казва Господ, Израилевият Бог;

Проклет да бъде човекът, който не се покорява на думите на този завет, който заповядах на бащите ви в деня, когато ги изведох от Египетската земя, от желязната пеш, като казах: Слушайте гласа Ми и ги изпълнявайте според всичко, което ви заповядвам; и така вие ще Ми бъдете народ, а Аз ще ви бъда Бог; за да изпълня клетвата, с която се заклех на бащите ви, да им дам земя, в която текат мляко и мед, както е днес.

Тогава аз отговорих и казах: Амин, Господи. Тогава Господ ми рече,

Прогласи всички тези думи в градовете на Юда и по улиците на Йерусалим, като кажеш: Чуйте думите на този завет и ги изпълнявайте. Защото настойчиво свидетелствах на бащите ви от деня, когато ги изведох от Египетската земя, та до днес, като ставах рано и свидетелствах, казвайки: Покорявайте се на гласа Ми. Но те не послушаха, нито приклониха ухото си, а всеки ходеше според упорството на злото си сърце; затова ще докарам върху тях всички думи на този завет, които им заповядах да изпълняват; но те не ги изпълниха.

И Господ ми каза: Намерен е заговор между мъжете на Юда и между жителите на Йерусалим. Те се върнаха към беззаконията на своите предци, които отказаха да слушат Моите думи; и отидоха след други богове, за да им служат: домът Израилев и домът Юдов нарушиха Моя завет, който склучих с бащите им.

Затова така казва Господ: Ето, ще докарам върху тях зло, от което няма да могат да се избавят; и макар да викат към Мене, няма да ги послушам. Тогава градовете на Юда и жителите на Йерусалим ще отидат и ще викат към боговете, на които кадят тамян; но те никак няма да ги спасят във време на бедствието им. Защото според броя на градовете ти бяха твоите богове, о, Юдо; и според броя на улиците на Йерусалим вие издигнахте олтари на онова срамно нещо, именно олтари, за да кадите тамян на Ваал.

Затова не се моли ти за този народ и не въздигай за тях вик или молитва; защото няма да ги послушам във времето, когато викат към Мене поради бедствието си. Еремия 11:1–14.

Възкресението на кандидатите да бъдат сред сто четиридесет и четирите хиляди е посочено в Откровение 11:11; и тяхното окончателно събиране е посочено в Исаия 11:11; а външната линия на змея, звяра и лъжепророка е посочена в Даниил 11:11; съдът на неделния закон над плевелите е посочен в Езекиил 11:11, а наказанието и страхът, които идват върху неразумните девизи, са посочени в Еремия 11:11.

Заповедта да не се молиш за този народ е опорният белег в последните стихове на двадесет и втора глава от Матей, а двадесет и трета глава определя осем горко върху адвентизма. Двадесет и трета глава е или 22 октомври 1844 г., или неделният закон. И двата тези опорни белега са изпълнение на брака, а бракът е между невеста и съпруг, които се съединяват в една плът. Консумирането на брака представлява умилоствение, или „единяване“. Човекът бе създаден по Божия образ, и Той създаде мъж и жена. Тяхното потомство е представено чрез двадесет и три хромозоми от мъжа и двадесет и три от жената. Заедно техните четиридесет и шест хромозоми съставят храма. Всеки отделен човек е храм, защото не знаете ли, че вие сте храмът на Господа?

Завършекът на брака, когато двамата стават едно, е съединяването на два храма от по двадесет и три, за да образуват един храм от четиридесет и шест. Христос е Този, Който изгражда храма, и Той изгражда Своята църква като женския храм, който трябва да се съедини с Неговия мъжки храм. Съединението настъпва, когато човешкият храм се съедини с Божественото в Пресветото място на Божия храм. „Двадесет и три“ е символ на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, и това дело започна в края на пророчеството за две хиляди и триста години. Матей двадесет и трета глава е произнасянето на присъдата срещу лаодикийските адвентисти от седмия ден, които са фалшификат на сто четиридесет и четирите хиляди.

Сто четиридесет и четирите хиляди са осмият, който е от седемте, и те са онези, които са възкресени в осмия ден, и те са осемте души в Ноевия ковчег; те са осемте потомци на Сит, и печатът върху челата им бе предобразен чрез обрязването, което се извършваше на осмия ден. Те са свещениците, които биват помазвани за служение на осмия ден, а произнасянето на осем горко върху Адвентизма в двадесет и трета глава е произнасяне против фалшивия осми.

Произнасянето на горко върху неразумните девици е предшествано от запечатването на Божия народ в последния стих на двадесет и втора глава. Двадесет и втора глава съответства на двадесет и втора глава в Битие, защото първата книга на Стария завет е предобраз на първата книга на Новия завет. В средоточието на пророческата линия от Матей единадесета глава до двадесет и втора глава, обхващаща дванадесет глави, а шестата от тези дванадесет глави е шестнадесета глава, където името на Симон Варовона бе променено на Петър.

И Аз ти казвам също: ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделеят. Матей 16:18.

В Матей, от единадесета до двадесет и втора глава, има 459 стиха. Средният стих е седемнадесети стих от шестнадесета глава, но този стих не може да бъде отделен от осемнадесети и деветнадесети стих, защото те представляват едно изказване.

А Иисус в отговор му рече: Блажен си ти, Симоне, сине Йонин; защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, Който е на небесата. И Аз ти казвам още: ти си Петър, и на тази канара ще съградя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделеят. И ще ти дам ключовете на небесното царство; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на

небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата. Матей 16:17–19.

Самият център на глави единадесета до двадесет и втора представлява основополагащото заветно изявление на християнството. В това изявление името на Симон е променено на Петър, което — когато приложите числовата стойност на мястото, което всяка буква в английския език заема; така, както „a“ е едно, а „z“ е двадесет и шест — показва, че „p“ е 16, „e“ е 5, „t“ е 20, другото „e“ е 5, а „r“ е 18. Когато умножите 16 X 5 X 20 X 5 X 18, резултатът е 144,000, а препратката към промяната на името на Петър, символ на заветно взаимоотношение, се намира в глава 16, стих 18, като първата буква на Peter е числото 16, а последната буква е числото 18. Всичко това се намира в центъра на дванадесет глави, които започват със символа на единадесет и завършват със символа на двадесет и две.

Тази линия се открива и в глави единадесета до двадесет и втора на Битие, и в тази линия има 305 стиха, което определя глава седемнадесета и стих единадесети като център на тази линия. Тази линия от дванадесет глави на първата книга на Стария завет посочва завета с Авраам и представлява алфа-линията, която се среща с омега-линията в същите глави на първата книга на Новия завет. Центърът на линията на омегата в Матей е най-високата точка на заветното взаимоотношение на сто четиридесет и четирите хиляди, които са знаменieto на завета, издигнато при неделния закон. Централният стих от линията на Битие посочва не само централния стих, но и втората, или средната, стъпка от тройния завет с Авраам, а също така, също тъй значимо, и знака на завета.

И ще обрежете плътта на крайната си плът; и това ще бъде белег на завета между Мене и вас. Битие 17:11.

Ще продължим с тези неща в следващата статия.

„Тогава, докато той измиташе пръстта и боклука, фалшивите скъпоценности и подправените монети, всичко това се вдигна и излезе през прозореца като облак, и вятърът ги отнесе. В суматохата затворих очи за миг; когато ги отворих, боклукът бе изчезнал напълно. Скъпоценните камъни, диамантите, златните и сребърните монети лежаха разпръснати в изобилие из цялата стая.“

„След това той постави на масата ковчеже, много по-голямо и по-красиво от предишното, и събра със шепи скъпоценните камъни, диамантите, монетите, и ги хвърли в ковчезето, докато не остана нито едно, макар че някои от диамантите не бяха по-големи от върха на карфица.

„Тогава той ме призова: „Ела и виж.““

„Погледнах в ковчезето, но очите ми бяха заслепени от гледката. Те сияеха с десет пъти по-голяма слава от предишната си. Помислих, че са били изтъркани в пясъка от краката на онези нечестиви хора, които ги бяха разпилили и стъпкали в праха. Те бяха подредени в прекрасен ред в ковчезето, всеки на мястото си, без да се вижда какъвто и да било труд от страна на човека, който ги бе хвърлил вътре. Извиках от голяма радост и този

вик ме събуди.“ Ранни писания, 83.

„Вие отмествате идването на Господа твърде далеч. Видях, че късният дъжд идваше [толкова внезапно, колкото] среднощният вик, и с десет пъти по-голяма сила.“ Spalding and Magan, 5.

И във всички дела на мъдрост и разум, за които царят ги разпитваше, той ги намираше десет пъти по-добри от всички влхви и звездобройци, които бяха в цялото му царство. Даниил 1:20.